

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 629/2016
11.05.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у правној ствари тужиље Ј.С. из Б., чији је пуномоћник Д.С., адвокат из Б., против туженог С.К. из Н.П., чији је пуномоћник М.С., адвокат из Б., ради издржавања, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Гж2 357/15 од 15.07.2015. године, у седници одржаној 11.05.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против решења Апелационог суда у Београду Гж2 357/15 од 15.07.2015. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П2 5762/13 од 08.04.2015. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила супружничко издржавање од стране туженог и то по 100.000,00 динара, сваког првог до петог у месецу за текући месец почев од 27.05.2011. године, па док за то постоје законски услови. Ставом другим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Решењем Апелационог суда у Београду Гж2 357/15 од 15.07.2015. године, укинута је првостепена пресуда и одбачена тужба тужиље поднета 27.05.2011. године.

Против правноснажног решења донесеног у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију, побијајући га због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 3. и члана 420. став 6. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној

дужности, а ни у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог закона, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, парничне странке су биле у ванбрачној заједници која је трајала од 1989. године до краја 2001. године и имају заједничког сина. Тужила је рођена .... године, по занимању је трговац и живи у Б. у стану у улици ... број ..., површине 40м², на коме је сувласник са туженим и то са по ½ идеалног дела. Тужила је сувласник са туженим и на још два стана у Б. који се налазе у улици ... број ... и у улици ... број ..., с тиме да је на тим становима установљен терет доживотног коришћења у корист туженог. Тужила је тужбу у овој правној ствари поднела 27.05.2011. године и навела је да је незапослена, а да тужени не доприноси њеном издржавању.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев, применом одредаба члана 163. и 152. став 2. Породичног закона, јер није утврђено постојање нарочито оправданих разлога који би спречили тужилу да ради, нити је утврђена њена привремена или трајна спреченост за рад, а сама чињеница да тужила није запослена не може бити разлог да јој се досуди издржавање. Међутим, другостепени суд је укинуо првостепену пресуду и одбацио тужбу тужиле, применом одредбе члана 279. став 5. Породичног закона, с обзиром да је протекао рок од годину дана од престанка заједнице живота ванбрачних партнера за подношење тужбе за издржавање, јер је ванбрачна заједница трајала до 2001. односно почетка 2002. године, а тужба је поднета 27.05.2011. године.

Врховни касациони суд налази да се ревизијом неосновано указује да је побијаном одлуком погрешно примењено материјално право.

Одредбом члана 279. став 5. Породичног закона („Службени гласник РС“, бр. 18/2005), прописано је да се тужба за издржавање ванбрачног партнера може поднети у року од годину дана од дана престанка заједнице живота ванбрачних партнера, односно од дана када је учињено последње фактичко давање на име издржавања.

У конкретном случају, ванбрачна заједница између парничних странака је трајала до 2002. године, због чега се рок од годину дана за подношење тужбе ради издржавања ванбрачног партнера рачуна од 2002. године. Сагласно наведеном, како је тужба поднета 27.05.2011. године, односно након протека више од девет година, с тога је протекао рок за подношење тужбе у овој правној ствари.

Неосновано се ревизијом указује да није утврђено када је престала ванбрачна заједница, те да ванбрачна заједница међу странкама никада није престала. Наиме, нижестепени судови су правилно утврдили да је ванбрачна заједница између парничних странака трајала од 1989. године до 2002. године, а што је и констатовано у члану 1. уговора о регулисању међусобних права и обавеза који је закључен између парничних странака, а оверен пред Четвртим општинским судом у Београду под Ов бр. II 16436/2005 од 27.10.2005. године. Имајући у виду наведено, без утицаја је навод у ревизији да је тужила у тужби

навела да је ванбрачна заједница престала августа 2007. године, а да је саслушана као парнична странка навела да је престала 2008. године, с обзиром да је свакако протекао рок од годину дана од дана престанка заједнице живота парничних странака, односно од дана када је учињено последње фактичко давање на име издржавања.

Како се ни осталим ревизијским наводима не доводи у сумњу правилност побијаног решења, то је Врховни касациони суд одбио, као неосновану, ревизију тужиле и одлучио као у изреци, применом члана 414. став 1. у вези члана 420. став 6. ЗПП.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**